

ОДГОВОР САВЕТУ ЗА ШТАМПУ НА ЖАЛБУ УДРУЖЕЊА А - 11

Поводом жалбе Удружења А 11 – Иницијатива за економска и социјална права из Београда, поднете Савету за штампу, на текст под насловом „Ножем 30 пута убо цимера“ објављеног у „Вечерњим новостима“ 21.11.2023. године, изјављујемо да никакве зле намере није било са наше стране да се жртва и осумњичени етикетирају, због свог социјалног статуса, и да је термин „бескућници“ коришћен колоквијално.

Наиме, из неколико званичних извора, новинарима који су извештавали са убиства је речено да је реч о „бескућницима“, који су боравили у напуштеној кући у потпуно нехигијенским условима.

Наша новинарка се на лицу места уверила о стању у којем су просторије у којима су живели, што је документовано и фотографијама.

Сматрамо да се не може се говорити о непоказивању високог нивоа несензибилности, како се наводи у жалби, јер реч „бескућници“, као термин за људе у таквом социјалном статусу користи велика већина, па и званичне институције (Свратиште за бескућнике, Преноћиште за бескућнике...).

Коришћењем термина „бескућници“, није нам била намера да омаловажавамо жртву и осумњиченог и да их на тај начин дискриминишемо, и коришћен је да би се боље разумео контекст немилог догађаја, за који је јавност била заинтересована.

Чињеница јесте, да се кривично дело догодило у напуштеној кући у којој су осумњичени и жртва боравили, а разлоге због чега је до тога дошло, утврђује се истрагом коју води Више јавно тужилаштво у Новом Саду. А податак да је жртви нанет 31 убод ножем, 22. новембра је саопштило Више јавно тужилаштво у Новом Саду. То саопштење, у којем се још наводи да је убиство довело до узнемирења јавности, прослеђено је медијима са осталим детаљима, а објављено је и на њиховом сајту.

И пре овога, у Новом Саду је било неколико убистава чије су жртве особе које су се нашле у том социјалном статусу, Кристијан Костић Блеки, Александар Поповић из Београда, Драгутин Тодоровић, кога је запалио тада дванаестогодишњи дечак и виновници су осуђени на вишегодишње казне и медији су и тада извештавали да је реч о бескућницима, без намере да се они етикетирају у негативном контексту и дискриминишу, већ да се укаже да су и они међу жртвама најтежег кривичног дела. Новинари су пратили та суђења и извештавали, а у судници

ни у једном случају није било представника невладиних организација или удружења која се баве заштитом права и пружањем помоћи особама које су из неког разлога остале без крова над главом и нашле се у тешком социјалном положају.

Када је реч о комшијама из Улице Руђера Бошковића, у којој се догодио злочин у Новом саду, који познају осумњиченог, неколико њих је испричало идентичну причу о његовом животу претходних година, али и о склоностима и навикама.

Наиме, у Кодексу новинара, у одељку ИСТИНИТОСТ ИЗВЕШТАВАЊА се између осталог наводи да је обавеза новинара да тачно, објективно потпуно и благовремено извести о догађајима од интереса за јавност, поштујући право јавности да сазна истину. У овом случају, с обзиром на то, да је реч о најтежем кривичном делу, убиству, интерес јавности је био да се сазна ко је жртва, а ко је осумњичен.

Још напомињемо, да у тексту жалбе на текст објављен у Вечерњим новостима“, на крају, у последњем пасусу пише: „Имајући у виду све наведено, А 11 – Иницијатива за економска и социјална права подноси жалбу Савету за штампу и предлаже да је Комисија за жалбу усвоји и да утврди да је дневни лист „Блиц“ повредио одредбу Кодекса новинара Србије, те да истом наложи објављивање наведене одлуке“.

Остаје нејасно какве везе у овом случају имају „Вечерње новости“ и „Блиц“, односно зашто би „Новости“ објављивале одлуку да је „Блиц“ повредио одредбу Кодекса новинара Србије, ако Комисија то утврди. Осим ако је А-11 послала циркуларно писмо свим редакцијама.

За „Вечерње новости“

Љиљана Прерадовић, новинар и аутор текста
Милан Весковић, уредник рубрике „Хроника“